

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobců: **a) JUDr. J.D., b) J.K.**, oba zast. JUDr. Julií Šindelářovou, advokátkou, se sídlem Mikulášská tř. 9, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nabř. gen. Ludvíka Svobody 12, Praha 1, v řízení o žalobě na určení nezákonnosti zásahu žalovaného ve veřejné vyhlášce čj. 697/2012-120-STSP/2 ze dne 13. 12. 2012,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobci v žalobě uvádějí, že jsou spoluvlastníky liniové stavby nezapsané v katastru nemovitostí, a to lávky pro pěší na rychlostní silnici R6 v katastrálním území Staré Sedlo u Sokolova. Objekt vznikl v souvislosti s budovaným Transmotelem a parkovišti na obou stranách bývalé rychlostní komunikace R6. Lávku pro pěší využívaly osoby, které zaparkovaly při cestě z Karlových Varů, k přechodu z parkoviště do Transmotelu. Předmětné parkoviště však bylo při výstavbě dálnice zrušeno a tím se předmětný objekt, tedy lávka pro pěší, stal nadbytečným a měl být v souvislosti s vybudováním dálnice odstraněn poté, kdy byl od žalobců odkoupen. K tomu však dosud nedošlo.

Předmětný objekt vyžaduje a do budoucna bude vyžadovat náklady na údržbu a investice pro zachování bezpečnosti. Proto byli nuceni žalobci využít možnosti umístit na předmětný objekt reklamní cedule a za tímto účelem uzavřeli nájemní smlouvy platné do konce roku 2014, tj. do doby účinnosti novely zákona o pozemních komunikacích, která neumožňuje umístění reklam v ochranném pásmu komunikací.

Dne 28. prosince 2012 bylo žalobcům spolu s vyhláškou žalovaného doručeno i upozornění policie, které upozorňuje na komunikační závadu na silnici R6, a to na lávce u Transmotelu Sokolov, konkrétně na umístění reklamních zařízení, společně s žádostí o vyrozumění do třiceti dnů. Učinit toto vyrozumění v dané lhůtě však žalobci nemohli

vzhledem k tomu, že upozornění jim bylo doručeno až 29. 12. 2012 a již počátkem ledna 2013 bylo konáno dle současně doručené veřejné vyhlášky žalovaného ze dne 13. 12. 2012. Žalobci nezjistili, kdy byla tato veřejná vyhláška vyvěšena na úředních deskách Ministerstva dopravy a Obecního úřadu obce Staré Sedlo. Až následně zjistili, že předmětná veřejná vyhláška byla vyvěšena na Obecním úřadě ve Starém Sedle od 17. 12. 2012 do 2. 1. 2013.

Žalobci s obsahem vyhlášky ani s odůvodněním vyrozumění policie nesouhlasí. Napadená vyhláška vyzývá k odstranění 14 ks reklamních zařízení. Reklamní zařízení je však v podstatě předmětná lávka pro pěší, na jejímž zábradlí jsou namontovány reklamní cedule a na těchto reklamních cedulích jsou také na základě smluv o nájmu příslušné reklamy. Výzva k odstranění 14 ks reklamních zařízení je tedy přinejmenším nepřesná.

Reklamní cedule jsou sice umístěny v jízdním pruhu rychlostní komunikace, jsou však zabezpečeny tak, aby k jejich poškození nedošlo a nevznikla tak jakákoliv škoda na majetku ani zdraví uživatelů pozemní komunikace. Reklamní cedule kopírují zábradlí lávky, nepřesahují ani spodní část zábradlí, navíc v této části pozemní komunikace se nejedná o místo, kde by docházelo ke zvýšenému výskytu dopravních nehod nebo jiných událostí. Přesto dne 7. 1. 2013 Ředitelství silnic a dálnic prostřednictvím pověřené firmy provedlo zakrytí reklamních cedulí. Následně žalobci, aby zabránili jejich znehodnocení, tyto reklamní cedule demontovali.

Žalobci považují napadenou veřejnou vyhlášku ze dne 13. 12. 2012 za akt, kterým byli zkráceni na svých právech. Jsou přesvědčeni, že reklamní poutače umístěné na lávce pro pěší jsou dostatečným způsobem zabezpečeny proti poškození, dále tyto reklamní plochy nezasahují do prostoru nad uvedenou rychlostní komunikací, když nedosahují ani ke spodnímu okraji lávky pro pěší. Žalobci získané finanční prostředky shromažďují k tomu, aby mohli tento objekt, který měl být státem při budování rychlostní komunikace vykoupen, opravovat a mohli zajistit bezpečnost této zkolaudované stavby. V neposlední řadě žalobci poukazují na rozpor veřejné vyhlášky spočívající v tom, že je vyzýváno k odstranění 14 ks reklamních zařízení, ale na objektu pěší lávky jsou umístěny a pevně spojeny se zábradlím pouze reklamní cedule.

Proto žalobci navrhli, aby soud určil, že zásah stanovený veřejnou vyhláškou žalovaného ze dne 13. 12. 2012 č.j. 697/2012-120-STSP/2 je nezákonný, zakázal žalovanému pokračovat v porušování práv žalobců a uložil mu obnovit stav před nezákonným zásahem.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že dne 12. 11. 2012 obdržel od policie upozornění ve smyslu ust. § 15 zákona č. 273/2008 Sb. na komunikační závadu spočívající v umístění reklamních zařízení na předmětné lávce pro pěší. Dále poukázal na ust. § 31 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pozemních komunikacích, podle kterého zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu podléhá povolení. Reklamní zařízení je zákonem definováno jako „zařízení pro písemnou, obrazovou, světelnou nebo jiným způsobem prováděnou reklamu“. Proto považuje žalovaný za chybné tvrzení žalobců, že reklamním zařízením je celá lávka pro pěší.

Žalovaný jako příslušný silniční správní úřad ve věcech dálnic a rychlostních silnic na základě výše uvedeného upozornění zjistil, že pro předmětná reklamní zařízení nebylo vydáno povolení a nepodařilo se mu zjistit vlastníka reklamních zařízení. Proto byla dne 13. 12. 2012 vydána formou veřejné vyhlášky výzva č.j. 697/2012-120-STSP/2, kterou bylo vlastníku reklamních zařízení uloženo, aby ve lhůtě 10 dnů od zveřejnění výzvy předmětná reklamní zařízení odstranil. Dále žalovaný poukázal na to, že zákon o pozemních komunikacích

nepřipouští zřizování a provozování reklamních zařízení v silničních ochranných pásmech bez povolení příslušného silničního správního úřadu již od počátku účinnosti tohoto zákona. Proto považuje žalovaný tvrzení žalobců za nesprávná a domnívá se, že při vydání předmětné výzvy byly dodrženy požadavky zákona a že vydáním výzvy došlo toliko k naplnění povinností, které žalovanému ukládá § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích. Ze všech těchto důvodů žalovaný navrhuje, aby byla podaná žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Ve správním spise je založen dopis ze dne 5. 11. 2012 č.j. KRPK-461-25/ČJ-2012-1900DP, ve kterém Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, odbor služby dopravní policie, žalovaného upozorňuje podle ust. § 15 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, na komunikační závadu na komunikaci R6, na lávce pro pěší přes silnici R6 u Transmotelu Sokolov, spočívající v umístění reklamních zařízení. Příslušný policejní orgán v tomto upozornění poukazuje na to, že se Policie České republiky k těmto reklamním zařízením v ochranném pásmu komunikace nevyjadřovala.

Ve spise je dále založena veřejná vyhláška vydaná žalovaným dne 13. 12. 2012 č.j. 697/2012-120- STSP/2, kterou žalovaný vyzývá jemu neznámé vlastníky 14 ks reklamních zařízení umístěných na lávce pro pěší přes rychlostní silnici R6 v katastrálním území Staré Sedlo u Sokolova, aby podle § 25 odst. 11 a § 31 odst. 10 zákona o pozemních komunikacích předmětná reklamní zařízení ve lhůtě deseti dnů od zveřejnění této výzvy na úřední desce žalovaného odstranil. Současně žalovaný v této veřejné vyhlášce upozorňuje, že po marném uplynutí lhůty deseti dnů je silniční správní úřad povinen reklamní zařízení do patnácti pracovních dnů zakrýt a následně zajistit jeho odstranění a likvidaci, a to na náklady vlastníka dotčené nemovitosti, na které je reklamní zařízení umístěno.

Konečně je ve spise založeno sdělení ze dne 14. 12. 2012 pod č.j. 6 902/2012-120-STSP/3, kterým žalovaný shora uvedenému policejnímu orgánu sděluje, že na základě jeho upozornění vyzval formou veřejné vyhlášky vlastníky předmětných reklamních zařízení k jejich odstranění.

Při ústním jednání před soudem žalobci setrvali na podané žalobě, jejich právní zástupkyně zejména zdůraznila, že předmětná reklamní zařízení nijak neohrožovala provoz na pozemní komunikaci a nad rámec podané žaloby upozornila na to, že žalovaný doručoval spornou výzvu veřejnou vyhláškou, ačkoli mu z upozornění zaslaného policií byla totožnost vlastníků lávky známa.

Zástupce žalovaného odkázal na podané vyjádření k žalobě. Zdůraznil, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem o pozemních komunikacích, a navrhl proto, aby byla žaloba zamítnuta.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 17. 3. 2005, čj. 2 Aps 1/2005-65 (publikovaném pod č. 603/2005 Sb. NSS), konstatoval, že ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li - a to kumulativně, splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“ (6. podmínka). Není-li byť jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.

S účinností od 1. 1. 2012 byla 6. podmínka z textu ust. § 82 s. ř. s. vypuštěna, judikatura vztahující se ke zbývajícím podmínkám je však i nadále použitelná.

Podle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích *v silničním ochranném pásmu lze povolit zřizování a provozování reklamních zařízení za podmínky, že reklamní zařízení nemohou být zaměněna s dopravními značkami nebo se světelnými signály nebo se zařízeními pro provozní informace nebo s dopravními zařízeními nebo nemohou oslnit uživatele dotčené pozemní komunikace nebo jinak narušit provoz na pozemních komunikacích. Povolení vydává příslušný silniční správní úřad po předchozím souhlasu*

a) vlastníka dotčené nemovitosti, na které má být reklamní zařízení zřizováno a provozováno,

b) Ministerstva vnitra, jde-li o silniční ochranné pásmo dálnice a rychlostní silnice,

c) příslušného orgánu Policie České republiky, jde-li o silniční ochranné pásmo silnice, s výjimkou rychlostní komunikace, a místní komunikace.

Podle § 31 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích *vlastník nemovitosti v silničním ochranném pásmu je oprávněn v obecném zájmu umístit na své nemovitosti pouze reklamní zařízení, které bylo povoleno.*

Podle § 31 odst. 6 zákona o pozemních komunikacích *silniční správní úřad je povinen do 7 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o zřízení nebo existenci reklamního zařízení umístěného v silničním ochranném pásmu bez povolení vydaného příslušným silničním správním úřadem, vyzvat vlastníka reklamního zařízení k jeho odstranění. Vlastník reklamního zařízení je povinen reklamní zařízení neprodleně, nejdéle do pěti pracovních dnů po doručení výzvy příslušného silničního správního úřadu, odstranit. Neučiní-li tak, je silniční správní úřad povinen reklamu do 15 pracovních dnů zakrýt a následně zajistit odstranění a likvidaci reklamního zařízení na náklady vlastníka tohoto zařízení. Odstranění reklamy a její likvidace bude provedeno bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem. Podmínky tohoto odstavce se nevztahují na reklamní zařízení postavená a provozovaná v rozšířené části území podle § 30 odst. 4, pokud taková zařízení byla příslušným stavebním úřadem povolena před účinností tohoto zákona.*

Podle § 31 odst. 7 zákona o pozemních komunikacích *nemůže-li příslušný silniční správní úřad zjistit vlastníka reklamního zařízení zřizovaného nebo provozovaného bez povolení podle odstavce 1, zveřejní výzvu k odstranění reklamního zařízení způsobem v místě obvyklým a po marném uplynutí lhůty deseti dnů ode dne zveřejnění výzvy je povinen reklamu do 15 pracovních dnů zakrýt a následně zajistit odstranění a likvidaci reklamního zařízení na náklady vlastníka dotčené nemovitosti, na které je reklamní zařízení umístěno. Odstranění reklamy a její likvidace bude provedeno bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem.*

Soud se nejprve zabýval tvrzením žalobců, že předmětná výzva je nepřesná, neboť – podle názoru žalobců – je reklamním zařízením celá lávka pro pěší. Tak tomu ovšem není. Podle § 25 odst. 6 písm. c) bod 1 zákona o pozemních komunikacích je reklamním zařízením *reklamní poutač, propagační a jiné zařízení, světelný zdroj, barevná plocha a jiné obdobné zařízení*. Podle § 3 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů se *zařízením pro účely tohoto zákona rozumí informační a reklamní panel, tabule, deska či jiná konstrukce a technické zařízení, pokud nejde o stavbu podle § 2 odst. 3*. Reklamním zařízením ve smyslu stavebního zákona i zákona o pozemních komunikacích je tedy nutno rozumět jednotlivé reklamní poutače (cedule) upevněné na předmětné lávce, nikoli však lávku jako takovou. Jde o dvě různé věci v právním slova smyslu, které nemusí nutně mít stejného vlastníka a nemusí nutně sdílet stejný právní osud. Hlavním účelem (alespoň původním) předmětné lávky není reklama, ale propojení obou stran pozemní komunikace pro pěší. Nelze tedy tvrdit, že by předmětná lávka jako taková byla reklamním zařízením či stavbou pro reklamu. Výzva tedy není nepřesná, jak žalobci tvrdí.

Mezi účastníky řízení není v daném případě sporu o tom, že předmětná lávka se nachází v ochranném pásmu rychlostní silnice R6. Proto lze reklamní zařízení na lávce podle shora citovaných ustanovení zákona o pozemních komunikacích umístit a provozovat jen se souhlasem příslušného silničního správního úřadu, tj. v tomto případě žalovaného. Žalobci přitom nespouhují, že takové povolení jim nebylo vydáno.

Jejich tvrzení o tom, že reklamní zařízení nijak neohrožuje provoz na rychlostní silnici, že jsou náležitě zabezpečena před poškozením atd., jdou zcela bez významu. Uvedené okolnosti by mohly být zkoumány, pokud by si žalobci požádali o vydání povolení k umístění reklamního zařízení v ochranném pásmu pozemní komunikace, nic takového ovšem neučinili a reklamní zařízení umístili bez povolení, které je k tomu třeba. Postupovali tak v rozporu s ust. § 31 odst. 1 a odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Žalovaný tedy zcela oprávněně žalobce vyzval k odstranění reklamního zařízení. Jeho postup byl plně v souladu se zákonem o pozemních komunikacích.

Žalobci v žalobě vůbec neuvádějí, z jakého důvodu považují postup žalovaného za nezákonný, neboť vůbec nespecifikují, která ustanovení zákona o pozemních komunikacích (či jiného právního předpisu) měl žalovaný porušit. Teprve při ústním jednání před soudem poukázali na to, že žalovaný vydal výzvu ze dne 13. 12. 2012 veřejnou vyhláškou vůči neznámým vlastníkům, ačkoli mu muselo být z textu upozornění policie ze dne 19. 11. 2012 zřejmé, že majiteli lávky jsou žalobci.

K tomuto tvrzení soud jednak opakovaně poznamenává, že vlastnictví lávky nutně nemusí být spojeno s vlastnictvím reklamních zařízení umístěných na něm, a proto nelze bez dalšího činit závěr, že žalovanému bylo známo, že žalobci jsou vlastníky předmětných reklamních zařízení. V každém případě ovšem, i kdyby postup žalovaného v tomto ohledu byl skutečně vadný, neměla by tato vada za následek žádné zkrácení žalobců na jejich právech. Žalobci se totiž o vydání předmětné výzvy ze dne 13. 12. 2012 dozvěděli (jak vyplývá již ze samotného textu žaloby), ačkoli jim nebyla doručena přímo do vlastních rukou. Možnost obrany proti této výzvě jim tedy nebyla odňata, jak ostatně prokazuje i projednávaná žaloba.

Ve vztahu k doručování předmětné výzvy veřejnou vyhláškou tedy soud shledal nenaplnění druhého ze shora citovaných definičních znaků (podmínky) nezákonného zásahu a ve zbývajících částech žaloby pak nenaplnění třetího definičního znaku. Je přitom třeba zdůraznit, že naplnění těchto podmínek žalobci v řízení před soudem ani netvrdili.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšným žalobcům náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. dubna 2013

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu